

Cos de Calitja

miquel bezares

Tria de textos
© miquel bezares

El fill mort

pens el teu cos de porcellana blanca
quan s'esmicolava a la meva fiblada.
pens el teu somris de fruit vermell
quan s'estimbava
i els meus llavis n'aplegaven bocins molsuts.

pens la teva mort blanca i vermella,
de sang escampada i trencadissa porcellana.

sóc el pare d'un fill que mai no naixerà.

Una mar sense horitzó

la calitja
trenca els cranis de pedra
que sota un mantell de roses
s'amaguen.

tot s'estimba
i tot s'escola
si un bosc cel, una rosa blanca
o una duna vermella es perden
en una mar sense horitzó.
perquè res no mou la fulla
si el vent i l'aigua
no l'escriassen,
i un amor sense horitzó
o una solitud sense final,
esbuquen els castells
d'arena i somnis
que aixecàrem en una platja
només nostra.

Després als llavis una sal

el camí:
un llarg encís de paraules.
la foscor esclafà els nostres cossos,
cansats del viatge a l'alba
que mai no recordarem,
perquè la lluna del defici
és un vent que arrela sempre
al fons dels nostres somnis,
molt més enllà de l'amor.
hi abocàrem les quimeres
embolcallades d'un rosa pàlid
que només tu flories,
quan s'esbucà el bes,
i després als llavis una sal.

Interior

Recordes, amiga, quan sentíem i oíem, plegats,
la renouera agonia del mar?
Corre! Entra a la cambra! Al carrer,
hi ha cossos que escridassen els braços de l'aire.
Enllà d'aquests maons i d'aquesta porta,
hi ha penombres en els esguards i esclat d'arbres,
i feixugues ombres afamades de recer i de marges.
Enllà d'aquest llindar hi ha homes sols
i mentides blanques; cossos que apaguen el sol
amb trèmules mirades gelades.
Vine ací! Ací no hi ha rellotges.
Ací trobaràs el cos intacte de la quietud,
el ventre de la son, i de la nuesa el somni.

Ulls de sal

Els teus ulls inundats, sempre amarats de sol,
sempre plens de sal; vindran un dia els teus ulls
i serà la mort, i la teva mirada serà la mort.
Hissaré la vela, i els teus ulls la cremaran.
Em llançaré, enlluernat, a l'abisme de l'aigua
i la teva mirada amarada em cremarà.

Et besaré, i la teva llengua de foc serà la mort.
El teu cos de dona i peix m'inundarà els ulls,
me'ls omplirà de sal, i el sol m'amararà i em cremarà.

Hora foscant a cala ona, l'hora del crepuscle.
Escolada cita amb la dona d'aigua,
l'hora de l'absència i de la lluita contra l'aire.
L'hora de la boca i dels llavis, de les escates,
i de la llengua de foc, i de l'aigua salada.

La meva estimada no té trau! I no em parla!
-crits esguerrats i paraules encetades-.
Em diu coses amb sa llengua de foc,
però, mai no em diu paraules!
La besava i se m'omplia la boca d'escates.

El meu cos feixuc ja no robarà més aire.
Vingué la mort, trencant la immòbil hora,
i jo, agosarat, li vaig oferir la meva banyera.
Jo era aire. Ella era aigua, i em digué: -maregassa.
Mai més no ha plogut a cala ona.

La mort se n'anà i s'endugué el crepuscle.
I em deixà la nit, que ja mai no se m'escapa.

L'abisme del silenci

Callam. Ta boca, amenaça i reclam,
és un bes espadat, un esvoranc fondo
de sòtil espès, de carn, saliva i silenci.
De la teva llengua creix l'arbre transparent
que cerca l'ombra furtiva de les meves dents.
La teva sabor m'amara la pell.
La teva olor, frenètica, crida l'aucell;
l'aucell de l'aire i del mar desperts.
Calles. El silenci és la teva pàtria,
un cos buit, un espai sense crits,
un desert per a dos cossos i un llenguatge;
el llenguatge del silenci i de l'esguard.
Només el llit de suor i d'alenada
que resquilla el perill del renou,
i el frec humit dels niguls rabents
que les nostres boques friseses encauen,
omplen la cambra d'aquest crepuscle
que agonitza amb el mot agut del tacte.
Call. Cerc la mar de la nit nada
i et sent, nua sota l'ampla ventada.
Cerc en la fosca la trenada crinera,
que abans del son fondo que ja ara destrii,
m'acondueixi al teu darrer i pregon pensament;
el pensament d'una irreal i clara alba
que m'endinsa en el somni d'argent
on moren sempre els fantasmes que m'encalcen.
De sobte, una resplendent xarxa d'aigua
ens atura de l'abismal i sorda caiguda.
Per un instant, obres les parpelles,
i una mena d'espira, talment una llàgrima,
esbuca els marges del teu ventre,
entre el bes i la ferida.
Ulls clucs, em dius, molt baixet:
-Has vist l'esclat blanc de la lluna?

I jo et responc, com un murmuri:
-I tu, has sentit la pluja de llet?
Les paraules ens surten humides, i després,
quan la fúria del vent i l'ansia de l'aigua,
amb la nit, ens esqueixen de la pell
els arbres transparents que ens arreceraven,
i ens lliuren a la quietud dels astres,
obres de bell nou els ulls,
que ja no revelen cel i espines.
Però, quan les teves mans humides
em criden a l'exhaurida fondalada,
ets ja molt lluny de l'abisme del silenci,
mig cos tenebra, mig cos calitja blava.